

VERWOORDE BEELDEN VERBEELDE WOORDEN

*toonmoment van foto's en
gedichten van enkele bewoners
uit het detentiehuis.*

In het najaar '25 volgden enkele bewoners uit het detentiehuis een reeks workshops fotografie i.s.m. Linx+.

Elke les leerden ze bij over fotografie en over het fototoestel. Met een begeleidster trokken ze erop uit om hun eigen fotostijl te ontdekken en te ontwikkelen.

Van 28 tot 30 januari '26 tonen de bewoners in het detentiehuis hun kunnen en kunsten.

Omdat in die periode ook de Week van de poëzie loopt, schreven ze gedichten bij hun foto's. Of omgekeerd: hun foto's illustreren hun gedichten. Jo Lauwers zette de bewoners op weg hiervoor. In deze bundel lees je gedichten die Jo Lauwers schreef op basis van de tentoongestelde foto's. Per deelnemer schreef hij een gedicht. Als inleiding van het toonmoment en deze bundel schreef hij Metamorfose, het thema van Week van de poëzie 2026. In het tweede deel van deze bundel staan enkele gedichten van de deelnemers zelf.

Metamorfose

Wij zijn samen dichters voor een dag
mogen wij hopen dat je de teksten lusten mag
brood eet gemakkelijk met beleg
zal het smaken zullen wij jou vragen

Wij hebben samen Kortrijk op de kaart gezet
door foto's een ronde taart aangesneden
stukjes zinnen tegen elkaar gezegd
het draagt de voetsporen uit het verleden

Wij keren nu terug naar onze broodwinning
arbeid met wijsheid maakt gezegend brood
er wacht alleen nog de herinnering
wij waren samen dichters voor een dag

Autonoom

Op deze plaats voel ik me thuis
er is niet één dag zonder dromen
ik noem mezelf méér autonoom
voor de dag die komt wanneer 'k verhuis

Een auto mijn boezemvriend voor alle dagen
een sleutel op de deur bij alle vragen
de open motorkap toont een vaderhart
het blijft maar kloppen zonder stoppen

Ik zou deze wagen zo graag kopen
vandaag of morgen mag ik hopen
de drijfveer zit in uren slopen
eerst wandelen dan blijvend lopen

Kortrijk vroeger en nu

Kortrijk aan de Kortrijkzanen
houdt de wacht bij deze stad
wat een Kerel wat een pracht
jij hebt Vlaanderen grootgebracht

Gevochten als beren tegen heren
beter bekend als de Guldensporenslag
laat de leeuw maar schreeuwen
een goede jager toont zijn vlag

Een verleden van vlas en linnen
de Sint-Antoniuskerk met grafkapel
Belfort Grote Markt Manten en Kalle
een overvloed aan rijkdom zeg dat wel

Gezichtsveld

Ik wacht op een bankje
tussen flarden prachten
van bengelende bladeren
het heeft mijn gezichtsveld vergroot

Een viervoeter aan de leiband
kleurt wit op groen wintergras
het is mijn beste vriend
sommige dagen een grapjas

De weg is bochtig gekruld
er wachten menige treden
ik ga die straks mogen beklimmen
de deurklopper is alvast een uitdaging

Die ga ik niet uit de weg
achter de deur wacht er licht
in die lange smalle tunnel
op zoek naar evenwicht

Tweeling

Twee ringen een tweeling
ze lijken rustig te liggen
wil je me iets zeggen
doe dan de kleine dingen

Vlakbij een hoge witte muur
rechthoekig zwarte ramen bieden uitzicht
het contrast is groot doch verhelderend
bagage voor een duurzaam gezicht

Ik draag mijn glimlach altijd bij me
voelt als gelukkig zijn en tijdloos
in de nabijheid van water met riet
een bloem van vergeet-mij-niet

Begijnhof ST-Elisabeth

Ik sta aan de poort van het begijnhof
St-Elisabeth is haar naam
ze neemt me mee
naar de tuin van herinneringen
een oase van rust

Ik cijfer me weg in het verleden
te midden van een boom
met weidse vertakkingen
zoek ik mijn weg
tussen de struiken van ervaringen

Het doet me denken
aan een verlaten brug met dierbaren
een lege badkuip staat voor leegte
een achtergebleven gedachte
hier kom ik sterker uit

Mijmering

Ik mijmer bij het wateroppervlak
ga eventjes terug in de tijd
de grote rugzak stil uitgepakt
ik heb een grote weg afgelegd

Ik ben toe aan een adempauze
geflankeerd door grote gebouwen
aan de kade berichten kauwen
naar vrienden mijn oude getrouwen

Een lege plaats springt in het oog
de dag is helder zonnig en droog
wie komt hier straks bij me zitten
het wordt straks druk in mijn straat

Op 15 januari ontmoette Jo Lauwers de deelnemers van de workshop fotografie. Het werd een kennismaking met gedichten en poëzie. Voor deze bijeenkomst schreef Jo de voorgaande gedichten. Tussen deze ontmoeting en het toonmoment gingen enkele bewoners ook zelf aan de slag met woorden bij hun fotobeelden. Hun bijdrages zijn verzameld in dit tweede deel.

1)

Op de ijsbaan glijdt het leven stil
Lampen spiegelen dromen in koud verschil
Tuningmensen staan langs de rand
Ogen vol passie, handen vol verstand

-

Een auto wacht met open motorkap
Chroom en motor in stille kracht
Alsof hij ademt, midden in de nacht
Een hart van staal dat aandacht vraagt

En dan mijn thuis, niet ver van hier
Warm licht achter het raam, vertrouwd plezier
Waar kou geen kans krijgt, waar ik hoor,
Waar ik terugkeer na elke omweg, elk spoor

Ijs onder voeten, olie aan de hand
Geluid van motoren, stilte van het land
Alles zo verschillend, toch één verhaal:
Vrijheid, liefde en een plek die ik thuis noem,
Allemaal.

2)

Ijsbaan onder licht, adem wolkt in de lucht

Staal op staal, niemand die vlucht

Tuningmensen, ogen scherp,

Handen zwart, mindset sterk

Motorkap open, hart ligt bloot

Turbo fluit, benzine stroomt

Geen woorden nodig, we verstaan elkaar

Dit is geen hobby – dit is wie we zijn, klaar.

En thuis?

Dat is waar de motor afkoelt,

Waar stilte respect toont.

Geen ijs, geen lawaai, alleen rust,

Maar altijd klaar voor de volgende start.

3)

Op het plein van Kortrijk, in ochtendlicht

Staat een groene rallywagen, trots opgericht

De motorkap open, het hart blootgelegd

Metaal dat verhalen van snelheid vertelt en van strijd

Oliegeur mengt zicht met kasseien oud

Een stad die even haar adem inhoudt

Bout en kabel, zwijgend paraat

Alsof de wagen fluistert: ik ben klaar voor de straat

Handen vol smeer, ogen vol vuur

Dromen van bochten, van grip en van duur.

Kortrijk kijkt toe, tussen heden en tijd,

Waar een groene wagen wacht op zijn volgende rit,
zijn vrijheid.

4)

Een mens in zwart, stil als de nacht

Staat aan de rand waar het ijs zacht kraakt.

Het Audi-teken licht op, koel en strak

Een cirkel van glans in een witte vlakte gevangen

Het ijs weerspiegelt meer dan licht,

Het vangt een houding, een zwijgend gewicht

Geen woorden, alleen adem en kou

En dat teken dat zegt: snelheid, vertrouwen, trouw

Zwart tegen wit, beweging tegen rust

Een moment bevroren, precies zoals het moest.

Op de ijsbaan, waar stilte regeert,

brandt een symbool dat toch vooruit blijft gericht

1.

Een vrouw zit stil op een bankje in het park, de dag ademt licht, haast zonder bezwaar.
Tussen flarden pracht van ritselende bladeren fluistert de wind wat niemand hardop zegt.
Schaduwen dansen op grind en gras, tijd leunt even tegen haar schouder aan. Haar blik wordt langer dan het pad voor haar; verlengd door lucht, door hoop, door zon.
Ze wacht niet op iemand alleen, maar op het zachte moment dat blijft hangen wanneer alles klopt en de dag haar naam niet kent.

2.

Een viervoeter aan de leiband,
wit als adem in de kou,
steekt af tegen groen wintergras dat weigert te vergeten.
Onder de poten knisperen bruine herfstbladeren, restanten van wat losliet maar nog niet verdween.
De lijn tussen mens en dier is dun, gespannen en zacht. Zoals de dag zelf tussen seizoenen in.
Een hond met grote ogen, rond en klaar, kijkt de wereld in. Zo stil. Zo waar.
Ogen als sterren, vol licht en trouw. Een kleine hond, met een hart zo blauw.

3.

Een trap uit de wachttoren naar beneden, trede voor trede de stilte in.
De wind houdt even zijn adem in, alsof hij wacht op wat ik doe.
Langs de muur hangt een touw, ruw en versleten door vele handen. Ik grijp het vast – het weet de weg beter dan ik.
Omhoog trekt het aan mijn herinnering, aan uitzicht, licht en verte.
Omlaag fluistert het van schaduw, van aarde, van thuiskomen.
Elke stap is een keuze tussen loslaten en vasthouden.
De toren kijkt zwijgend toe, terwijl ik daal met het touw als enige zekerheid.

4.

Kleine trap onderaan de wachttoren, treden uitgesleten door tijd en wind. Een bruine deur, zwijgzaam en zwaar, alsof zij meer weet dan zij laat zien. De deure klopper hangt als een vraag, koud metaal in rust gevangen.

Wie durft hier te kloppen? Wie stoort de stilte van het wachten?

Boven waakt de toren over muren. Beneden ademt het fout verleden.

Elke trede fluistert namen van hen die kwamen, en weer gingen.

En daar, bij die eenvoudige deur, houdt de tijd even zijn adem in. Want soms begint een verhaal met niets meer dan een eenvoudige klopp.

5.

Lange takken buigen zich naar elkaar toe.

Een tunnel van tijd en adem, waar elke stap zachter klinkt alsof de wereld hier leert luisteren.

Bladeren dragen het gewicht van licht.

Schaduwen wiegen traag voorbij.

Ik ga door, maar blijf even hangen, tussen begin en einde. Waar het pad mij kent.

-zonder titel-

Stekelvormig in de wei

Seizoenen gaan voorbij

Zoals de maanden maart, april en mei

Water

Een steen viel stil in spiegelend blauw

Kringen fluisteren wat ik niet zeggen wou

De tijd verdwijnt in rimpels van pijn

Alles gaat verder, zo zal het zijn

Reuzenrad

Voor het reuzenrad zat ik om mijn gat

Hij draaide rond en rond

Met pracht en pront

Cabines hoog en droog

Zwevend door de lucht

Van onder naar boven

De mensen moeten eraan geloven

VERWOORDE BEELDEN

VERBEELDE WOORDEN

Detentiehuis Kortrijk

2025-2026

Toonmoment 28 januari 2026

Linx+

Veerle Vandelacluze, docent workshops fotografie

Shauny Bronders, detentiebegeleider en fotomomenten met de bewoners

Jo Lauwers, gedichten en begeleiding workshop

De Rode Antraciet

DEKOR - Vlaamse Hulp & Dienstverlening aan gedetineerden

VERWOORDE BEELDEN

VERBEELDE WOORDEN